

DARREN SHAN

DEMONATA – KNIHA SEDMÁ

Stín smrti

COO
BOO

COC
BOO

Darren Shan

STÍN SMRTI

COC
BOO

Přeložil Richard Podaný

Translation © Richard Podaný, 2013

Copyright © Darren O'Shaughnessy, 2008

Cover illustration Mel Grant

ISBN 978-80-7447-262-6

Věnováno

Bas – mému stínu na plný úvazek

ŘEV (Řád extrakce vnitřností) získává:
Dvorní šašek Sean Kenny – není lepší smrt
než v záchvatu smíchu!

S kosou v kostnatých pařátech sklídila
Stella Paskinsová

Redakční balzamování:
Christopher Little & spol.

PRVNÍ ČÁST

ZHOLA NOVÝ SVĚT

ÚRYVKY BERANABOVÝCH VZPOMÍNEK, ČÁST 1

Brigittě bylo šestnáct a měla se vdávat. Od narození ji zaslíbili jednomu princovi. Byl hezký a laskavý a ona se na svatbu těšila. Snila o tom, že mu porodí mnoho synů, dobrých válečníků, že se stane královnou mocné říše a bude žít dlouho a šťastně.

Jenže princ si zneprátelil jednu mocnou kněžku. Ta z pomsty o svatebním dni vyvolala démona. Netvor zabil mnoho hostů a unesl Brigittu. Strašlivě trpěla, ale démon ji nezabil. A po několika měsících ji poslal princovi zpět – těhotnou.

Brigitta se nemohla vzpamatovat, ale princovi spíš než na ní záleželo na tom, jakou hanbu by to způsobilo rodu. Požádal o pomoc krále Mínóa a na nejrychlejší lodi ze svého loďstva poslal Brigittu na Krétu. Dali jí roubík a zakryli jí tvář, aby ji nikdo nepoznal.

Když dorazili na ostrov, byla zavedena do neblaze proslulého labyrintu a až tam, pod skrytem temnoty, jí odhalili tvář a vydali roubík. A zanechali ji, ať si bloudí klikatícími se chodbami labyrintu, dokud ji Mínótauros nenajde a nezabije.

Brigitta se stejně jako stovky jiných k smrti odsouzených obětí snažila najít cestu ven z bludiště, ale bylo to beznadějně. Slyšela, jak se od stěn chodeb odráží Mínótaurův chraplavý dech, jak na udusané podlaze škrábou jeho kopyta. Věděla, že ji pronásleduje, pozoruje, že čeká a vychutnává si její úzkost a strach.

Brigitta měla porodit už brzy. Doufala, že ji Mínótauros zabije

ještě před tím, aby strašlivá smrt nepotkala i dítě. Porod se ale nedal odkládat věčně. Nakonec musela ulehnout a porodila do krví potřísněné hlíny na podlaze labyrintu vrískajícího chlapce. Byla tma, takže neměla jak poznat, jestli není znetvořený. Po hmatu jí připadal jako obyčejné dítě, ale nikdy se o tom neměla ujistit.

Sevřela dítě v náruči právě ve chvíli, kdy se Mínótauros odhodlal k útoku. Už se neskrýval a netlumil kroky. Netvor doufal, že jeho oběť bude utíkat. Měl to rád. Jenže Brigitta jen seděla, objímala dítě a plakala. Chvilku před tím, než se obluda dostala až k ní, se k malickému sklonila a pošeptala mu: „Jmenuješ se Beranabus.“

A pak už byl Mínótauros u ní a chodbami se rozlehly lidské výkřiky a býčí ryk radosti ze zabíjení.

Když Mínótauros ukojil svůj nelidský hlad, začal si všímat dítěte. Od té doby, co je netvor odtrhl od matky, mlčelo. Býčí tvor se posadil na odervanou Brigittinu hlavu, vzal dítě a se zlověstným úsměvem si je prohlížel.

Prudce s Beranabem zatřásl, aby ho rozplakal. Jenže chlapec místo toho udělal něco nečekaného – začal se hihňat. Vypadal sice jako lidské dítě, ale patřil do obou světů. A měl mysl a zvědavost někoho mnohem staršího.

Mínótauros zaryčel a zvedl chlapce výš. Sevřel jeho hlavu do tlamy a trochu stiskl. Malický se znovu zasmál a pak napřáhl nejistou ruku. Mínótauros si myslel, že ho chce odstrčit, ale Beranabus byl jen nadšený a ohromený. Osahával netvorovi zuby a nos, poplácal ho a hladil, jako by si hrál s panenkou.

Mínótauros dítěti zvedl hlavu a celého si ho přisunul blíž, aby lépe viděl. Chlapec mu začal škrábat kůži na hlavě a rohy. Ne-

tvor se hrdelně zasmál, ale pak sebou škubl, protože Beranabus ho bolestivě zatahal za vlasy. Vztekla ho chytil za ruku. Ale i když jej sevřel velikými, chlupatými prsty, neurval chlapci buclatou ruku ani ho nekousl. Na tom drobečkovi bylo něco nezvyklého, něco, co Mínótauros ještě jaktěživ neviděl.

Beranabus neměl strach.

Všichni ostatní se netvora děsili. Matka, porodní bába, vesničané. Dokonce i božský Héraklés se otrásal hrůzou, i když přišel a Mínótaura zajal. Nikdo nebyl svědkem u toho, že ten největší hrdina ze všech má strach, ale netvor to vycítil a vzdycky z toho šlel nenasytností a chtivostí. Byl už zajat v labyrintu dlouho a král Mínós mu poslal hodně zajatců. Někteří byli smíření se svým osudem a šli smrti vstříc s úsměvem a modlitbou za vykoupení na rtech. Všichni se ale roztřásli, když jim Mínótauros horce dýchl za krk a přejel jim spáry po měkké kůži na břiše.

Tohle dítě ale bylo klidné a důvěřivé. Mínótauros byl krvežíznivá, divoká bestie, ale Beranabus už v tomhle útlém věku dobře věděl, jak zacházet se zvířaty.

Hladově zavrnl a znovu zatahal Mínótaura za hřívu. Netvor zvolna vstal a usmál se – a byl to první přívětivý úsměv v jeho životě, první úsměv bez nenávisti. Zamyslel se, jak bude dítě krmit. Prohrábl Brigittiny ostatky, ale tělo bylo rozervané na kusy a nezbylo žádné mateřské mléko. V labyrintu byla spousta vody, ale dítě potřebuje něco výživnějšího.

Mínótauros nasadil další laskavý úsměv, sehnul se, jednou rukou podržel chlapce, do druhé dlaně nabral krev z jedné louže u nohou. Napodobil zavrnutí, napráhl ruku a přiložil dlaň dítěti k ústům. Beranabus se chvíli bránil, ale i když měl lidskou podobu, byl z rodu démonů. A tak jen s nevelkým odporem otevřel

ústa a nechal se od Mínótaura nakrmit; nabíral sílu z chladnoucí krve své zavražděné matky.

Příštích několik let bylo v netvorově ubohém životě, plném samého násilí a řezničiny, těch nejšťastnějších. Chlapec byl jeho jediným společníkem, jedinou bytostí, kterou kdy měl rád a která měla ráda jeho. Mínótauros nosil Beranaba vysoko na ramenou, když pronásledoval mladíky a dívky, jež mu posílal král Mínós. Někteří na útěku slyšali, jak se Beranabus směje a brouká si, a divili se, kde se takový zvuk bere. Ale nikdy se nedivili dlouho.

Beranabus neviděl na tom, co dělají, nic špatného. Kromě tohoto světa, plného tmy a masakrů, nic neznal. Lidé, které zabíjeli, pro něj nic neznamenal. Byla to lovná zvěř a potrava.

Když posléze do labyrintu přišel Théseus a díky podvodu skolil mocného Mínótaura, Beranabus plakal. Marnivý a nadutý Théseus zrovna netvorovi sekal hlavu, aby si ji mohl odnést jako trofej, když tu uslyšel dětské vzlyky. Vylekaně šel za zvukem až ke zdroji a ve světle pochodně, kterou si do bludiště propašoval, si Beranaba prohlédl.

Beranabus nevypadal nijak nepřírozeně. Théseus odhadl, že mu bude šest nebo sedm let, a myslel si, že to je jedna z nešťastných obětí. Pokusil se vyvést chlapce z labyrintu ven. „Neplač,“ konejšil ho nešikovně. „Netvor je mrtev. Teď jsi volný.“

Chlapec upřel na Thésea oči lesknoucí se žlutým, vzteklym světlem. Théseus honem ucouvl. Neměl strach z Mínótaura, protože si byl ve své domýšlivosti jist vítězstvím. Ale z tohohle dítěte mu naskakovala husí kůže. Bylo nečekané, že ho tu našel, a najednou nevěděl, co s ním.

„Buď se mnou hned půjdeš, anebo tě tu nechám,“ vyštěkl na něj.

Beranabus místo odpovědi jen zavrčel a plazil se k mrtvému Mínótaurovi. Théseus se nevěřicně díval, jak se chlapec vrhl na nehybné tělo obludy a pláče mu do husté srsti na zkrvavené a probodnuté hrudi. Chvilu u těch dvou váhavě postával a dumal, jestli má dál sekat do netvorova krku, aby získal trofej. Pak ale znovu spatřil žlutý lesk chlapcových očí. Bylo to směšné, ale najednou vytušil, že to dítě by mohlo být nebezpečnější než Mínótauros.

„No tak si tu zůstaň,“ ohrnul na něj pysky, ukázal mu záda a řekl si, že Mínótaurovu hlavu nechá být. Jestli se ho budou ptát, řekne jim, že netvor bojoval statečně, takže se z úcty rozhodl ponechat jeho tělo nedotčené.

Pak se Théseus vydal podle niti do bezpečí, kličkoval labyrintem a šel zaujmout své místo mezi bájnými hrdiny své doby, vedle Hérakla, Iásona a Achillea. Osířelého chlapce zanechal samotného ve tmě, ať si pláče nad mrtvolou skoleného démonického netvora. Počítal s tím, že dítě ve stínech bludiště zemře a nikdo na celém světě si toho nevšimne. Lidský život nemá velkou cenu a Théseovi nepřipadalo, že by smrt toho chlapce byla nějaká velká ztráta.

Vítěz nad Mínótaurem byl povrchní, neprozíravý chlapík, kterému záleželo jen na vlastní slávě. Ani ve snu by jej nenapadlo, že Beranabus přežije a překoná všechny bájně bojovníky toho zlatého věku a nakonec se ukáže být tím největším hrdinou ze všech.

SPOLEK MRTVÝCH HOLEK

Je to divné, být zase naživu. Tenhle svět je obrovský, složitý a děsivý. Tolik lidí a strojů. Cestovat se dá všude a domlouvat se s lidmi můžete způsoby, o kterých se nám ani nesnilo, když jsem žila poprvé. Jak si mám v tak spleťtém a lhostejném světě najít místo? Před šestnácti stovkami let byl život mnohem jednodušší. Většina lidí se nedostala z místa, kde se narodili, dál než pár kilometrů. Jen muži někdy odcházeli bojovat do vzdálených zemí a pak se vraceli s historkami o podivně oděných lidech, kteří mluví jinou řečí a věří v děsivé cizí bohy. Ale dívky a ženy podobné věci vídaly jen zřídka, ledaže by je válečníci soupeřícího klanu unesli a odvezli na voze pryč.

Když jsem se narodila, panovala poklidná doba. Žádné velké války. Dost jídla. Většina klanů dodržovala zákony. Stavěli jsme chýše, vyráběli si sami šaty, obdělávali půdu, pásli dobytek, lovili divokou zvěř. Ženili a vdávaly jsme se zamlada, ženy měly řádu dětí, všichni jsme se klaněli bohům – a kdo se dožil čtyřicítky, umíral jako šťastlivec.

Pak mezi nás vpadli démoni. Zaútočili na nás nemilosrdně, vykopávali ostatky našich mrtvých a vyráběli z hnijících tkání a kostí nové nestvůry, takže obrátili k boji proti nám i naše předky. Bojovali jsme, jak jsme nejlépe dovedli, jenže za každého skoleného démona jich přicházelo pět nových. Šířili hrůzu po vesnicích v celé zemi. Bylo jen otázkou času, než nás všechny potká strašlivá a bolestná smrt.

Ale v té nejtemnější hodině se objevil nečekaný zachránce. Je-

den nevrlý druid se postavil do čela skupinky bojovníků a vydal se zahnat démony zpět do jejich ohavného světa. Já jsem šla s nimi, a s námi šel i jeden prostáček, chlapec jménem Bran.

Démony se nám vyhnat podařilo, ale jeden z nich, Lord Lítost, obluda s rudou kůží, osmi pažemi a bez srdce, mě uvěznil pod zemí, v jeskyni. Nemohla jsem do světa, kde je světlo. V temnotě poslal své fámuly, aby mě mučili a zabili. Bolest byla nesnesitelná a smrt, když přišla, mi byla úlevou.

Tedy spíš *by měla být*. Z nějakého neznámého důvodu totiž moje tělo sice zahynulo, ale moje duše zůstala uvězněná v jeskyni. Nemělo mi být dopřáno úniku, dokonce ani ve smrti ne. V zajetí jsem zůstala po mnoho dlouhých, ubíjejících století. Můj svět byl světem tmy a naprosté prázdnoty. Bez těla jsem nemohla ani spát. Byla jsem při vědomí po všechny ty vlekloucí se dny a noci.

Ze světa lidí jsem nic neviděla a nic jsem se o něm nedozvíдалa, ale protože jsem se ocitla v místě, jež předtím bylo ohniskem chodby mezi naším světem a vesmírem Demonat, když jsem se silně soustředila, dokázala jsem rozbité kousky chodby najít a nahlížet jimi magicky až ke zdroji, do samého doupěte démonů.

V té části vesmíru se toho moc nedělo, jen sem tam se u chodby nějaký démon stavil s nadějí, že by ji třeba šlo obnovit. Měla jsem strach, aby se to některému nepodařilo, a tak jsem je pozorně sledovala.

A po šestnácti stech letech se ukázalo, že moje obavy jsou oprávněné. Poprvé jsem ucítila nějaký pohyb i ve světě lidí. Do oblasti nedaleko od jeskyně se přestěhoval jistý chlapec s obrovskou mocí. A já cítila, jak jím někdo manipuluje. Jak jej vedl k jeskyni a podvodem jej přinutil, aby chodbu znovu otevřel. Snažila jsem se toho chlapce varovat, zadržet ho. Jenže on mi

nerozuměl. Chodba byla zase oživena a démoni jí proudili po tisících.

Tím mohlo vše skončit, ale ve chvíli, kdy se zdálo, že je vše ztraceno, se ten chlapec vrátil. S ním přišel další hoch, ale také jeden postarší kouzelník – Bran! Můj dávný přítel přežil a získal tak obrovskou moc, že si to nikdo z nás tehdy nedokázal představit. Ale i když Bran a chlapec byli silní, nestačilo to. Mezi nimi a jeskyní stály stovky démonů. Pokusili se jejich řady prorazit, ale nepodařilo se jim to. Zdálo se, že je po všem.

Pak se ale stalo cosi pozoruhodného. S oběma chlapci mě spojila jakási magická síla. Všichni tři jsme splynuli a stal se z nás Kah-gaš, prastará zbraň s neuvěřitelnou mocí. Sami jsme netušili, co to děláme, ale přenesli jsme celý vesmír zpět v čase, do noci, kdy byla chodba otevřena. Bran a chlapec využili té nové možnosti zabránit masakru a odepřeli hordám démonů vstup do světa.

Při boji ale zahynul nevinný divák, chlapec jménem Bill-I Spleen. A já jsem pocítila, jak mě něco táhne do jeho mrtvého těla. Můj duch prosakoval do mrtvoly a já zjistila, že dokážu obnovit její tělesné funkce. Oživila jsem srdce a ono zase vhnalo krev do žil a cév. Mozek se na můj popud probral k životu. Plíce začaly pracovat. Bill-I se nadechl... a já s ním. Můj první nádech po šestnácti letech uvěznění. Na světě nejsou slova, jež by popsala, jak to je lahodné.

Bran a ostatní se na mě ohromeně a se strachem dívali, a já jsem začala měnit tělo, které jsem obsadila, přetvarovala jsem je, dala mu svou tvář, svoji postavu, svoje pohlaví. V pouhých několika hodinách už to nebylo tělo chlapce, ale dívky, zase jsem měla dech, tep, kosti, vnitřnosti, tkáň, krev, tvář. Zase jsem žila!

A tím vlastně začaly všechny moje problémy.

OSAMĚLÝ NOVÝ SVĚT

Nejvíc ze všeho na tomhle moderním světě žasnu nad tím, že nad ním lidi víc nežasnou. Kdysi jsem žila ve světě kouzel, kde kněžky a druidi dokázali zázračné věci. Ale neměli jsme nic jako letadla, počítače, televize nebo auta. Byli jsme služebníky přírodního světa, nic jsme nevěděli o tom, jak funguje vesmír a kde se vzaly planety. Dokonce jsme ani netušili, že Země je kulatá!

Dneska jsou lidé pány souše i moře, ba dokonce podnikají výpravy do nebes – umějí létat! Některé věci sice neovládají, třeba zemětřesení a záplavy, ale na většině míst vymýtili lesy, protkali zemi silnicemi a přisvojili si ji. Ublížili Zemi a nepůsobil tak šťastně jako lidé za mých dob, ale dokázali neuvěřitelné věci.

Jsem tu něco přes šest měsíců, ale stejně den co den narazím na pár věcí, na které jen vytřeštím oči. Třeba tužka. Jak dostanou tu tuhu dovnitř dřeva? Anebo papír – tady si ho nikdo ani nevšimne, zatímco v mém světě když někdo chtěl něco zapsat, musel kladivem a dlátem bušit do kamene.

Je to děsivý svět a vlastně bych ho ani neměla dokázat snášet. Vrátila jsem se k životu jako malá, vydešená, osamělá dívka. Kdybych vyšla z jeskyně a nevěděla nic o okolním světě, asi bych hrůzou omdlela a pak omdlévala pokaždé znovu a znovu, jen co bych se probírala a rozhlédla.

Jenže když jsem obsadila tělo Billa-I Spleena, získala jsem i jeho vzpomínky. Trvalo mi pár týdnů, než jsem si je všechny uspořádala, ale pak už jsem věděla všechno, co věděl on.

To mi pomohlo ten nový svět pochopit a vyrovnat se s ním. Nemít přístup k jeho paměti, nevěděla bych ani, jak se zachází s přiborem, jak se zavazují tkaničky, jak se otevírají dveře a jak se dělá spousta dalších všedních věcí, o kterých ostatní ani nepřemýšlejí.

Ale i když mi to pomohlo, vyklubala se z toho i jedna z mých největších potíží. Protože bydlím u jeho strýčka Dervishe Gradyho, udělala jsem tu chybu a o jeho vzpomínkách jsem mu řekla. A on mě proto bere jako nějaké médium, přes které získal neomezený přístup k pocitům a myšlenkám svého ztraceného synovce.

„Pověz mi něco o Billyho prvním dnu ve škole.“

Jsmo v Dervishově pracovně v nejvyšším patře domu. Tenhle zámeček, to je třípatrová obluda plná kulatých oken s barevným sklem, dřevěných podlah a holých kamenných stěn. (Až na pracovnu, která je obložená koženými panely.) Pohodlně by tu mohla bydlet celá naše vesnice. Když jsem dům uviděla poprvé, myslela jsem si, že slouží pro celou obec.

„O prvním dnu ve škole?“ Koušu se do dolního rtu, jako kdybych musela usilovně přemýšlet, abych se ke vzpomínkám dostala. Dervish se na mě pozorně dívá, ruce má položené před sebou na psacím stole, pohled nelaskavý. Nemám tyhle chvíle s ním ráda. Bere si mě sem nahoru i dvakrát třikrát denně a vyptává se na Billa-I, na jeho zážitky, na to, co si myslel, na to, jak se mu jevil svět.

„Neměl strach,“ začnu. „Bral to jako veliké dobrodružství. Moc ho bavilo, že si mohl vzít školní stejnokroj a balit si knihy a oběd. Pořád se díval v kuchyni na hodiny, i když ještě neuměl určit, kolik je.“

Dervish se usměje. Vždycky se usmívá, když mu povím nějakou zábavnou drobnůstku o jeho mrtvém synovci. Ale ne-usmívá se na mě – usmívá se sám pro sebe, jako kdyby se o ten žertík chtěl dělit jen s nepřítomným Billem-I Spleenem.

Řeknu mu pár dalších věcí, vyložím mu, jaký měl ten chlapec dojem z učitelky a ze spolužáků. Připadá mi to nudné a navíc dost nepříjemné. Je to, jako bych musela pořád dokola číst kapitoly z jedné a téže knihy. Brzy přestanu dávat pozor a bloumám pohledem po Dervishově pracovně, po knihách o magii v policích, po zbraních na stěnách. Ráda bych si ty knihy prolistovala, nebo bych si vyzkoušela pár sekyr a mečů. Jenže na to nikdy není čas.

Možná mě Dervish ani nevidí. Možná pro něj nejsem skutečná, jsem jen někdo, jehož ústy promlouvá Bill-I. Pochybují, že ho kdy napadne, že bych mohla chtít dělat něco jiného než jen mluvit o chlapci, jehož místo jsem zaujala. Nemyslí to rozhodně zle. Jenom ho asi vůbec nenapadá, aby mě bral jako samostatnou bytost.

Za dvě hodiny mě konečně propustí. Prozatím mu to stačí. Pokyne mi, že můžu jít, ani se neobtěžuje mi popřát dobrou noc. Nechám ho tam, upírá oči na svoje zkřížené ruce na stole, dívá se do dálky; je z něj lidská troska, jako by byl ztracený v minulosti hůř než já, když jsem byla uvězněná v jeskyni.

Moc ráda se procházím a propátrávám krajinu mezi domem a Carcery Vale. V lese je mi dobře. Když jsem byla naživu poprvé, pokrývaly lesy celou zem. Když nechám za zády silnice a cesty moderního světa a projdu se mezi stromy, připadám si skoro jako ve své původní době. Někdy utrhnu list a líznu si, abych ucítila chuť přírody. Pokusím se oklamat sama sebe, namluvit si,

že nový svět neexistuje, že přirozená rovnováha byla obnovena. Samozřejmě je to jen výmysl a nikdy to nevydrží dlouho. Stromy jsou uměle vysazené, podrost pod nimi není nikdy tak hustý, jako býval kdysi. Pořád tu jsou králíci a lišky, ale mnohem méně. Žádní vlci ani medvědi. Pachy moderního světa visí pořád ve vzduchu, jsou hnusné a kyselé. Ale když napnu všechnu představivost, na vteřinku dvě uvěřím, že jsem v lese kousek od našeho hradiště.

Někdy v noci se mi stane, že na přítomnost opravdu úplně zapomenu. Ve snu jsem pořád Bec z klanu MacConnů a učím se znát magii od své učitelky Banby. Probudím se pokrytá studeným potem, srdce mi tluč, jsem přitisknutá až ke zdi a přemýšlím, kde to vlastně jsem, proč je ve stěně proražený otvor a co je ta tvrdá průhledná hmota na něm. Připadám si jako v pasti, jako bych zase byla v jeskyni. Pěstmi se rozmachuji proti přízrakům toho nového a děsivého světa.

Zmatek ale vždycky brzy opadne. Po minutě dvou se rozpomenou, kde a kdy jsem. Pěsti povolí, srdce se uklidní. Pak nedokážu usnout a ležím ve tmě, často spíš stočená do klubíčka v koutě na podlaze, vzpomínám na všechny, které jsem znala a kteří dávno zemřeli a rozpadli se v prach. To si pak připadám ztracená a sama, často se mi po tvářích řinou slzy, třesu se a ztrápeně se choulím.

Ale teď je den a mně je líp. Jdu lesem, broukám si nápěv, který svět neslyšel přes tisíc let, a představuji si, že jsem zpátky ve své době. Dojdu ke keři s červenými bobulemi. Sahám po jedné, že si ji prohlédnu, ale vtom uvidím auto a dojde mi, že jsem kousek od silnice. Ještě pořád, i po půl roce, mívám z aut strach. Zatím jsem v žádném nesesedla, jen jsem párkrát jela s Dervishem na motorce, to když mě vzal do nedalekého města nakoupit šaty.

Auta mě děsí. Vypadají zlověstně. Vrčí, kvílají, jezdí hrozně rychle a zabíjejí lidi. Vím, že to nejsou živí a myslící tvorové, ale nemůžu si pomoci. Jakmile nějaké uvidím, očekávám, že se vyřítní ke mně, bude mě honit mezi stromy a pak mě srazí.

Počkám, až zvuk motoru utichne, potom se přešourám přes silnici. Už jsem prozkoumala celé okolí Dervishova sídla a svou polohu jsem s to určit během chvilky, ať jsem, kde jsem. Stačí mi jediný pohled na silnici, na stromy u ní, na zatačku vlevo ode mě a vím, že jsem pět minut chůze od Carcery Vale, což je nejbližší vesnice.

Ve Vale jsem taky mockrát nebyla. Z tamních lidí jsem nervózní. Jsem vždycky zticha a nebavím se s nimi. Připadám si tam nemístně, mám strach, že řeknu něco, co mě prozradí. Do tohoto světa tak docela nepatřím a nemůžu se zbavit pocitu, že sousedi moje tajemství nakonec odhalí.

Můj první týden tady byl příšerný. Právě jsme zachránili svět před vpádem démonů, ale nebyl čas se tím úspěchem nějak pyšnit. Beranabus – tak si teď Bran říká – odešel hned druhý den po utkání s pánem démonů. V jeskyni jsme zahlédli někoho, kdo je ještě výš postavený než Lord Lítost a poroučí mu – jakéhosi obrovského, záhadného, temného a mocného tvora. Lord Lítost řekl, že naše dny jsou sečteny a že den zúčtování jsme jen oddálili.

Beranaba ohromilo, že jsem se vrátila. Jsem jediný člověk, na kterém mu kdy záleželo, a tak se se mnou do jeho života vrátilo štěstí. Ale starý kouzelník je nejvíc ze všeho a především praktický. Rád by zůstal a strávil se mnou poslední roky svého života. Ale je třeba bojovat s démony a zachraňovat svět. Není čas na sobeckou radost.

S sebou odvedl taky Pecku Flecka a Grubbse Gradyho, což je

další Dervishův synovec. Grubbs má ohromnou moc, ale s démony bojuje hrozně nerad. Celý život se schovával před svou zodpovědností, ale zdá se, že smrt Billa-I ho vrátila na správnou cestu. Velice se mu nechtělo tu nechat Dervishe, a ještě míň chuti měl jít zase bojovat s Demonaty, ale přesto šel.

Beranabus měl s sebou vzít i mě. Když se Grubbs, Pecka a já spojíme, stane se z nás Kah-gaš. Pak máme moc ničit celé vesmíry. Beranabus by nás měl držet pohromadě, aby s námi experimentoval a učil se nás používat.

K tomu, že mě tu nechal, ho vedly dva důvody. Ten první byl osobní. Vytrpěla jsem si šestnáct století v zajetí a on mě nechtěl okamžitě vrhnout do boje ve vesmíru démonů. Myslel si, že si zasloužím pár let klidu, a chtěl mě ušetřit mého strašlivého osudu, jak dlouho to jen půjde.

Ale taky měl strach, a to byl ten hlavní důvod. Beranabus pátral po Kah-gaši většinu života, protože doufal, že s jeho pomocí zničí Demonata. Nikdy ale neměl úplnou jistotu, jestli se honí za nějakým vymyšleným grálem, anebo skutečnou zbraní. A když ji uviděl v akci, vloudily se mu do hlavy pochybnosti. Má vůbec právo skládat její části dohromady? Co kdyby pak padla do rukou Demonatům a byla použita ke zničení světa lidí? Anebo co kdyby se Kah-gaš obrátil proti nám sám od sebe? Ty vesmíry jsme nenavrátili zpátky v čase úmyslně. To udělal Kah-gaš, když předtím zmanipuloval Grubbse, aby démonům vůbec pomohl otevřít chodbu. Má vlastní mysl a nezbadatelnou vůli. Třeba nás zachránil jen omylem.

A protože měl Beranabus ze zbraně strach, raději nás rozdělil. Měl tu nechat Grubbse, aby utěšoval Dervishe, a nebýt lásky ke mně, taky by to byl udělal. Dervish se hrozně vztekal, když se probudil a dozvěděl se, že Grubbs se v půli noci vytratil.

Grubbs a Bill-I byli jeho synovci, ale on je bral jako syny. A teď přišel o oba. Proklel Beranaba, démony... a mě. Vyčítal mi smrt Billa-I, obviňoval mě, že jsem se proti jeho synovci spikla, že jsem ho oklamala, abych mu mohla ukrást tělo.

Takový byl první den mého nového života. Samý zmatek a nejistota. Byla jsem ohromená, vystrašená, nevěděla jsem, co mám říkat a jak se chovat, byla jsem nadšená, že jsem zase naživu, ale taky jsem se toho děsila. A v té své nejistotě jsem Dervishe jen nechala, ať mi nadává a řve. Ani jsem sebou necukla, když do mě dloubal ukazovákem nebo když mě zvedl do vzduchu a třásl se mnou; jen jsem se modlila k bohům, ať mě nezabije.

Nakonec někam vztekle odběhl. Pak si mě celé dny nevšímal – a vydrželo by mu to i delší dobu, nebýt Meery Flameové, jedné z jeho nejstarších přítelkyň. Když měl nejhorší deprese, zavolal jí a řekl jí o své ztrátě. Meera okamžitě přijela. Udělala, co se dalo, aby Dervishe ukonejšila, a pak se mě zeptala, jestli něco nepotřebuji a jestli si chci promluvit o tom, čím jsem si prošla.

Ani Meera mi moc nevěřila. Stejně jako Dervish chovala podezření, že jsem způsobila smrt Billa-I, abych se mohla zmocnit jeho těla. Rozbrečela jsem se jako želva a nakonec se mi povedlo ji přesvědčit, že jsem v tom nevinně. Když jí došlo, že jsem prostě jen osamělá holčička, která má z nového světa úplně stejnou hrůzu jako z démonů, roztála a už jsme spolu mohly mluvit otevřeně. Pověděla jsem jí o svém životě, o těch stoletích v jeskyni, o síle, která mě přinutila obsadit tělo Billa-I.

„Já jsem nechtěla tu mrtvolu oživit a změnit!“ vzlykala jsem. „Prostě se to stalo. To tělo tam leželo a nebylo k ničemu a já

měla moc si ho vzít. Prvních pár minut mě dokonce ani nenapadlo, že zase budu živá. Bylo mi jasné, že Lord Lítost hodlá zabít ty ostatní. Chtěla jsem jim jenom pomoci.“

Meera mi uvěřila a povedlo se jí přesvědčit i Dervishe. Vypořádala se i s těžkostmi plynoucími z toho, že Bill-I zmizel a já se kdovíodkud vynořila. Přiměla Dervishe, aby lidem namluvil, že Bill-I odjel k nějakým příbuzným. A díky svým známostem získala falešné papíry a zařídila to s nějakými vysoko postavenými lidmi, aby všechno zajistili pro případ, že by se někdo moc zajímal (třeba učitelé Billa-I.)

A stejní lidé dodali padělaný rodný list a pas pro mě. Stala se ze mě Dervishova nemanželská neteř, které nedávno zemřela matka. A protože žádné jiné příbuzné nemám, poslali mě do Carcery Vale.

Všechno to bylo dost podezřelé a při bližším zkoumání by to neobstálo. Kdosi jednomu chlapci surově zavraždí prarodiče... týž chlapec pak někam zmizí a nikomu nic neřekne... zmizí i jeho nejlepší kamarád... a k muži, který oběma těm chlapcům nahrazoval otce, se nastěhuje dívka, o které předtím nikdo nikdy neslyšel. Lidé v Carcery Vale nejsou hloupí. Určitě je jim jasné, že tu něco nehraje.

Ale Meera a její spojenci šikovně zametli stopy. Policisty ujistili jejich kolegové z jiných částí země, že Bill-I je v bezpečí a že historka o té nové dívce je v pořádku. Tváří v tvář tak obratně vymyšleným důkazům nemohli sousedi dělat nic, leda se podezřívavě dívat a čekat, jaké prapodivnosti si pro ně tihle Gradyovi přichystají na příště.

NA DOTYK

Za těch pět minut jsem opravdu došla lesem od silnice do Carcery Vale, ale držela jsem se jen na kraji vesnice a obcházela obloukem domy a obchůdky. Závistivě jsem sledovala obyčejné lidi, jak vedou své obyčejné životy.

Co se školy týče, údajně mě má učit Dervish doma, dokud se nezotavím z šoku po ztrátě matky. Meera nám dodala učebnice a školní pomůcky. Samozřejmě že Dervish se se mnou neučil ani jednou, ale zvládala jsem to sama. A udělala jsem úkoly, které byly potřeba, aby je Meera mohla ukázat školním úřadům a ty nám daly pokoj.

Učení mě baví. Nikdy jsem nic podobného nedělala. V hradisti jsme se učili dělat jen praktické věci – třeba vařit, prát prádlo a brousit zbraně. Taky jsem se učila nazpaměť spoustě příběhů a Banba mě učila magii. Ale nikdy jsem nečetla knihy – tehdy žádné nebyly. Nevěděla jsem nic o dějinách světa, zeměpisu, vědě, počtech.

Je to úžasné. Už teď toho vím spoustu, to díky paměti Billa-I, ale poznávám hrozně moc dalších věcí. Jako většina lidí si Bill-I nezapamatoval všechno, čemu se učil, takže mám přístup jen k těm zlomkům, co v hlavě udržel. Zato moje paměť je dokonalá. Dokážu si bez chybičky vybavit všechno, co jsem kdy viděla, slyšela nebo četla. Začala jsem hltat knihy, které mi dala Meera, a dívala se na spoustu dokumentárních filmů v televizi, a taky na zprávy a dala jsem si dohromady hodně faktů o tomhle odvážném novém světě. Ironií osudu

tudíž toho o něm vím víc než většina dětí, které se do téhle doby narodily.

Moc ráda bych šla do školy a učila se od skutečných učitelů. Učím se doma, jak nejlíp to dovedu, dělám úkoly, dívám se na vzdělávací pořady a brouzdám po internetu. Ale to je jen náhražka, nejlepší je, když vás učí jiný člověk. Se svou hlavou bych toho dokázala tolik, tolik bych se toho mohla dozvědět o světě, jen kdybych měla někoho, kdo by mi pomáhal.

Jenže ještě nejsem zralá na to, abych se stýkala s lidmi. Co bych jim říkala? Copak bych mezi ně dokázala zapadnout a vydávat se za jednu z nich? Musela bych držet jazyk za zuby a neustále bych se bála, že řeknu něco o minulosti a prozradím se. Nemám s nimi nic společného. Víم toho o nich hodně – jak od Billa-I, tak z četby a z televize. Ale za mých časů se dívky vdávaly ve čtrnácti. Válečníci bojovali nazí. Otroctví bylo součástí života. Nebylo zhora nic divného na tom, když někdo snědl srdce poraženého nepřítele. Uctívali jsme mnoho bohů a věřili jsme, že mají zcela přímý vliv na náš každodenní život.

Jak tak dumám o propasti, která je mezi mnou a nimi, někdo mi za zády zakašle. Okamžitě jsem ve střehu. Zkušenost mi říká, že když se za mě někdo potichu připlíží, téměř jistě to je nepřítel. Bleskově se otočím, začnu rychle pohybovat ústy, vytvářím zaklínadlo. Ve vzduchu není skoro žádná magie, takže moje schopnosti jsou omezené, ale jedno dvě kouzla zvládnou i tak. Nedostanou mě tak lehko.

Je to nějaká dívka. O pár let starší než já. Jsme podobně oblečené, ale pro ni jsou ty šaty viditelně přirozené. Já to pořád úplně nezvládám, všechny ty boty a tkaničky a měkké košile a knoflíky. Taký má mnohem lépe upravené vlasy než já a je namalovaná. „Ahoj,“ pozdraví.

„Dobrý den,“ odpovím tiše, nechám zaklínadlo nedokončené a okamžitě se mi vybaví její jméno. Je to Reni Gosselová, sestra toho kluka, co ho Bill-I tak nenáviděl. Grubbsovi se líbila. Bill-I po ní taky zálibně pokukoval, ale nikdy nic neřekl, protože silně pochyboval, že by svému staršímu, většímu a sebevědomějšímu kamarádovi mohl konkurovat.

„Já jsem Reni.“

„Já vím.“ Chvilíčku přemýšlím. „Já jsem Rebecca Kingová.“ To je to falešné jméno, co pro mě vymyslela Meera. „Zkráceně Bec.“

Reni přikývne, přijde blíž a prohlíží si mě. V očích má trochu nepřátelský výraz, a to mě zneklidňuje. Nemá přece důvod mě nenášet, vždyť se vlastně neznáme, ale přesto si myslím, že to tak cítí.

„Ty jsi ta neteř Dervishe Gradyho,“ pokračuje Reni a jde obloukem kolem mě, jako jsem já před chvilkou šla kolem vesnice.

„Správně,“ ucedím, netočím se za ní, dívám se pořád kupředu a trochu se chvěju. Nemůže mi ublížit, ale mám strach, aby mě neprokoukla.

„Grubbs mi o tobě nikdy nic neřekl.“

„Nevěděl o mně. Bylo to tajemství.“

„Gradyové a tajemství,“ usměje se pokřiveně. „To je teda novinka.“

„Jak to myslíš,“ zamračím se.

„Kolem Dervishe byla vždycky fůra tajemství. Kolem Grubbsa taky. Jsme dobří kamarádi, ale vím docela jistě, že mi neřekl spoustu věcí – o rodičích, o sestře, o Dervishovi.“ Zastaví se přede mnou. „Ty ses s Grubbsem potkala?“

„Jenom jednou,“ odpovím podle pravdy.

„To je divný, že odsud odešel, zrovna když ty jsi přišla.“

Pokrčím rameny. „Byl na tom špatně. Když zavraždili prarodiče Billa-I, chtěl odsud pryč. Připomnělo mu to vraždu jeho vlastních rodičů.“

„Možná,“ odfrkne si Reni. „Ale kam jel?“

„K tetě.“

Reni zavrtí hlavou. „Neměl ji rád. Neměl rád nikoho z ostatních příbuzných. To mi řekl. Rád měl jedině Dervishe. A přitom oba zničehonic zmizeli a ani jeden ho celý ty měsíce nepřišel navštívit. Jak říkám... je to divný.“

Oči se jí blýskají nedůvěrou a hněvem. Sama nejspíš neví proč, ale vinu za to, že Grubbs a Bill-I zmizeli, připisuje mně. A do jisté míry má pravdu.

Neříkám nic – napadlo mě, že mlčení bude lepší než lež. Po chvíli ticha se Reni tiše zeptá: „Nemáš na Grubbse číslo?“

„Nemám, ale můžu se zeptat Der–“

„Nesnaž se,“ skočí mi do řeči. „Já se ho už ptala, když mi nebral mobil. Řekl mi, že Grubbs s nikým nechce mluvit. Ať prý mu napíšu e-mail. A já mu taky napsala, ale ten, kdo mi odepsal, nebyl Grubbs. Nejsem blbá. Bylo lehké poznat, že to píše Dervish a jenom se za něj vydává.“

Nevěděla jsem, co na to říct.

„Má to něco společného s tím, co se stalo Lochovi,“ sykne a její výraz se změní, je najednou ustaranější. „Víš, kdo to byl?“

„Tvůj bratr,“ vymáčknu chraplavě.

Přikývne. „Někdo by si pomyslel, že to asi nebude náhoda – že zmizeli zrovna ti dva, co tam s ním ten den byli. Anebo že jednomu z nich někdo zmasakroval prarodiče. Anebo že jejich strýc posledních šest měsíců vypadá, jako že ztratil všechno, co měl rád... nebo spíš všechny.“

„Co chceš?“ zeptám se odměřeně.

„Chci vědět, co se stalo,“ zavrčí, chytne mě za obě paže a pevně je stiskne. „Bylo to příšerný, když Loch umřel, ale uvěřila jsem, že to byla nehoda, a nějak jsem se s tím srovnala. Ale teď mám děsivý, strašný pochybnosti. Tady se děje něco horšího. Der-vish přede mnou tají pravdu a já si myslím, že ty ji znáš.“

„Nic nevím,“ zajíknu se, protože mi hlavou sviští obrazy a vzpomínky. Chci se jí vytrhnout, ale nejde to. Dozvídám se toho o ní mnohem víc, než bych toužila vědět, nechť jí kra-du všechna tajemství. „Když jsem přijela, už byli pryč.“

„Nevěřím ti,“ prohlásí Reni a nenávistně si mě měří pohledem. „Víš to. Určitě. Jedeš v tom taky. Kdybys neměla co skrývat, proč bys byla pořád zavřená doma, a když vylezeš, plazila se jako zloděj?“

„Prosím... to bolí... pust'... Já nechci...“

„Co?“ zatřepe se mnou Reni. „Co nechceš?“

„Nechci se nic víc dozvědět!“ vykřiknu.

Zamračí se. A já pláču, ne proto, že bych měla strach nebo byla smutná, ale proto, že obě ty věci cítí ona. Vím, proč tohle dělá, vím, proč je jí tak hrozně, proč se tak zoufale snaží odhalit pravdu.

„Nemůžeš to změnit,“ zaskučím. „Nevrátí se ti. Je mrtvý.“

„Kdo?“ sykne Reni. „Grubbs? Bill-I?“

„Loch,“ zasípu a její ruce trochu povolí. „Nesmíš si nic vyčítat. S tebou to nemělo nic společného. Nebyl roztržitý ani naštvaný. To, co se stalo, mělo úplně jiné...“

„O čem to mluvíš?“ zařve Reni a zase mě pevně stiskne.

„O tom, že ten den, kdy umřel, jste se pohádali.“ Pustí mě, vypoulí oči, obrazy konečně zmizí. Ale nemůžu to tak nechat. Musím pokračovat, musím se pokusit jí pomoci. „Pohádali jste

se o to, na co se budete dívat v televizi. Taková pitomá hádka o ničem. Loch to určitě pustil z hlavy, než odešel z domova. Víم naprosto jistě, že s jeho smrtí to nemělo vůbec nic společného.“

Reni se třese. Rozklepal se jí dolní ret. „Jak to můžeš vědět?“ zaskučí. „Nikdy jsem to nikomu neřekla.“

„Byla to nehoda,“ koktám dál. „Tys za to nemohla, tak by sis neměla...“

„Jak to víš?“ zaječí Reni.

Pokrčím rameny. Neproběhlo to tak, jak jsem chtěla. Doufala jsem, že ji zbavím bolesti, ale jen jsem ji vyděsila.

Reni chce něco říct, pak ale zavře pusku a pozadu odchází, pláče a upřeně se na mě dívá, jako bych byla něco odporného a hnusného. Přesně takhle se za mých časů lidé dívali na kněžku nebo druida, když si mysleli, že je ztělesnění zlo. Reni nacouvá do jednoho stromu, leknutím nadskočí, pak se otočí a utíká.

Dívám se za ní, dokud mi nezmizí mezi domy v Carcery Vale, a pak se pomalu vracím lesem, vstříc samotě a dalšímu večeru s odměřeným a morbidním Dervishem.

HOUBA

Beranabus je jen napůl člověk. Jeho otcem byl démon, který se zmocnil jeho matky proti její vůli. Když byl Beranabus starší, netvora uštvál a zabil. Vzal si jeho hlavu jako trofej. Tu noc si ji tiskl na prsa a celé hodiny plakal; rovnou měrou otce nenáviděl i oplakával.

Meera byla zamilovaná do Dervishe, když byli oba mladí. Chtěla se za něj provdat a mít s ním děti. Snila o tom, že z nich vychová Učedníky, že celá jejich rodina bude bojovat proti zlu a zachraňovat svět. Jenže věděla, že on nezplodí dítě nikdy. Měl strach, že by se u jeho potomků projevilo prokletí Gradyových, že by se začali měnit ve vlkodlaky. A tak se nikdy se svou láskou nesvěřila ani jemu, ani nikomu jinému.

Reni kdysi viděla, jak její matka ukradla v obchodě kabelku. Až do Lochovy smrti nezažila nic otřesnějšího. Hodně nocí pak nespala a přemýšlela, co ještě asi její matka ukradla, a děsila se toho, co by se dělo, kdyby ji jednou chytili. Ráda by to s někým probrala, ale o takových věcech se těžko mluví, a tak si to nechala pro sebe.

Tyhle věci vím, protože jsem se těch lidí dotkla a pohltila jsem jejich tajné myšlenky. Jsem houba v lidské podobě – nasávám vzpomínky druhých.

To, že takovou schopnost mám, jsem si uvědomila krátce po tom, co jsem se vrátila mezi živé. Ten večer jsem strávila celé hodiny s Beranabem, objímala jsem ho a pevně jsem se ho držela. Vzpomínky se do mě hrnuly rychle a silně, ale byla jsem

tehdy ve velkém zmatku a nedokázala jsem dlouho oddělit jeho vzpomínky od vzpomínek Billa-I.

Trvalo mi několik dnů, než mi došlo, co se děje. Všechny ty obrazy z dávné minulosti mi vířily v hlavě – počínaje jeho děsivým narozením v labyrintu – a já nevěděla jistě, kde se vzaly. Když jsem se v tom zorientovala, brala jsem to jako dočasný následek mého zázračného návratu k životu. Taky jsem zvažovala možnost, že do mě ty vzpomínky Beranabus záměrně vložil, abych se líp vypořádala s novým světem.

A nikoho dalšího jsem se pak nedotkla až do chvíle, kdy mě Meera našla, jak pláču, pokusila se mě ukonejšit a objala mě. Jakmile mi došlo, co se děje, odtrhla jsem se od ní. Připadala jsem si jako zlodějka, která jí bere ty nejdůvěrnější tajnosti. Jakmile jsem ji pustila, proud obrazů ustal.

O Meeře jsem se toho nedozvěděla tolik jako o Beranabovi, protože jsme se dotýkaly jen chvilku. Proud informací je rychlý, ale ne až tak rychlý. Vzala jsem jí hodně nejtajnějších tajemství a nedávných vzpomínek, ale málo věcí z mládí.

Od té doby jsem se už nedotkla nikoho. Tahle moc se mi nelíbí. Je vlezlá a záludná a nedokážu ji ovládat. Zdá se, že tím druhému neublížím. Myslím, že všem jejich vzpomínky zůstaly, ale nemůžu to vědět jistě. Je možné, že kdybych někoho držela hodně dlouho, vysála bych z něj všechny myšlenky a udělala z něj bezduchou živou mrtvolu.

Ráda bych provedla nějaké pokusy a víc se toho o tom nechtěném daru dozvěděla, ale nemůžu to udělat bez nebezpečí, že bych ublížila tomu, koho se dotknu. Kdybych byla ve vesmíru Demonat, mohla bych to vyzkoušet na démonech – i když nevím nevím, jestli se mi chce se dostat do démonovy hlavy!

Nikdo o tom neví. Kdyby tu byl Beranabus, pověděla bych mu

to, jenže on tu není. Mohla bych ho vyhledat – když jsme se dotýkali, naučila jsem se od něj i otevírat okna – ale nechci ho rušit. Je na významné výpravě a tohle by ho mohlo rozptýlit. Když budu mít štěstí, ten nevíтанý dar časem pomine. A i kdyby ne, tak co? Žiju samotářsky a skoro nikdy se nikoho nedotýkám. A vím jistě, že Reni Gosselová se do mě už podruhé nepustí. Takový poustevník jako já přece nemůže lidem moc ublížit, no ne?

Jsem v Dervishově pracovně, vykládám mu o tom, jaké měl Bill-I potíže ve škole. Bill-I byl dost nesmělý. Těžko si nacházel kamarády a moc nezapadl. Dervish by rád přišel na to, proč jeho synovec takové problémy měl. Je to úplně k ničemu, už teď nemůže nic udělat a nijak mu pomoci, ale trvá na tom. „Nebylo to kvůli tomu oku?“ zeptá se. „Bill-I byl na levé oko tupozraký. Často mě žádal, ať to magicky spravím. Kdybych to udělal, získal by víc sebedůvěry?“

Pokrčím rameny.

„No tak *povídej*,“ naléhá našťvaně. „Přece to víš. Nedělej, že ne.“

Chvilí mám sto chutí mu říct, ať mě přestane otravovat. Zařvat na něj, ať se přestane tak posedle rýpat v životě mrtvého chlapce a nechá mě žít vlastním životem. To přece není fér, že mě nutí celé dny a večery hrát tuhle odpornou hru.

Jenže Dervish mě děsí. Není velký, ale má hodně síly, to mu vidím na těch světle modrých očích. Kdybych ho našťvala, mohl by mi ublížit. Netuším, jak daleko je ochoten zajít, aby se toho dozvěděl co nejvíc o svém synovci. Bill-I ho bezpodmínečně miloval, takže na tom plešatícím vousatém pánovi viděl jen samé dobré věci. Jenže Dervish má i drsnější stránku, kterou

Bill-I nikdy nevnímá. Mám strach, že kdybych ho rozčílila, nějak mě potrestá. Takže nechám hněv odeznít, skloním zahnaně hlavu a snažím se na jeho obvinění hůlčavě odpovídat.

„Nevím to, protože to nevěděl Bill-I. Byla to spousta věcí propletených dohromady. To, že mu umřela máma, to oko, i když to bral jinak. Není žádný jednoduchý důvod. Kdyby byl, on by to zvládnul.“

Dervish si mě mlčky prohlíží a na tváři má vrásky. Konečně přikývne, jako že moje vysvětlení přijal. Neomluví se za to, že na mě vyštěkl, asi k tomu nevidí žádný důvod.

„Byl šťastnější, když sem přišel Grubbs?“ zeptá se a zapře se na židli. O tomhle jsme už mluvili. Probrali jsme skoro celý jeho život. Jediné, čemu jsme se obloukem vyhnuli, je ta noc, kdy zemřel. Na tu se Dervish neptá nikdy.

„Ano,“ zvednu hlavu a kratičce se na něj přes stůl usměju. Vím, že Dervish rád slýchá něco o hezčích chvílích v životě Billa-I, o jeho přátelství s Grubbsem, o tom, jak spolu pátrali po ukrytém pokladu, o tom, jak žil s matkou, než zemřela. „Grubbs byl jeho nejlepší kamarád na světě, i když se neznali zrovna dlouho.“

„Tušil, že jsou bratři?“

„Ne. Někdy litoval, že nejsou, ale nikdy neměl ani stín podezření, kdo je doopravdy jeho otcem. Myslel si, že to jsi ty.“

Dervish sebou cukne. Už ve chvíli, kdy to řeknu, pochopím, že jsem měla mlčet. Pořád cítí vinu za to, že Billovi-I neřekl pravdu. Hrozně nerad si myslí, že synovci v jeho krátkém životě způsobil nějakou bolest.

„To prozatím stačí,“ ucedí Dervish, odvrátí se ode mě a zapne počítač.

Vstanu a jdu kolem stolu. Zadíívám se na Dervishova shrbená záda. Skoro nemůžu odolat nutkání, abych na ně položila ruku. Zčásti proto, abych se ho prostě lidsky dotkla, abych mu řekla: „Jsem skutečná. Mám city jako každý. Začni mě vidět.“ Ale hlavně bych ráda pohltila jeho vzpomínky a tajemství, dozvěděla se, co ho motivuje. Kdybych toho o něm věděla víc, třeba bych se ho nemusela tak bát. Třeba bych našla nějaký způsob, jak prorazit ty bariéry, které kolem sebe nastavěl, a jak ho přimět, aby ve mně viděl člověka, ne jen přímou linku ke svému mrtvému synovci.

Ale to by nebylo správné. Byla by to krádež. Už tak si dost vyčítám, že jsem nechtě kradla myšlenky Beranabovi, Meeře a Reni. Schválně to rozhodně neudělám, ani abych si usnadnila život. A tak jen beze slova vyjdu ven, nechám ho shrbeného nad počítačem – a jeho tajemství zůstanou nedotčená a chlad mezi námi nezměněný.

PŘÍTEL V NOUZI

Meera Flameová se hlučně přiřítí a zastaví před domem; ukázala se zčistajasna, jako obyčejně. Když přijde, dívám se na televizi. Že to je ona, to jsem poznala podle zvuku motorky, která dělá podstatně víc rámusu než ta Dervishova, ale stejně počkám, až zaklepe, teprve pak ji pustím dovnitř. Nechci vypadat, jako že zoufale toužím po společnosti.

„Nazdar holka, vypadáš pěkně,“ zasměje se Meera, a než stačím uhnout, zběžně mě obejmě. Tak rychle se odtrhne proto, že na schodišti uvidí Dervishe. Moc jsem si toho od ní nevzala a byly to samé nové věci, vzpomínky, které jsem nepohltila minule. Vypadá to, že pokaždé, když se někoho dotknu, ukradnu mu něco jiného. Je dobře, že to vím.

„Jak jste se tu měli, vy dva?“ zahaleká Meera a bere schody po třech. V polovině obřího schodiště, které tvoří páteř sídla, Dervishe pořádně sevře, jako by byl plyšový medvěd.

„Ušlo to,“ odpoví Dervish a vřele se usmívá. Na mě se takhle neusmívá nikdy, a proč by taky? Jsem jenom tlumočník, ne přítel.

„Promiň, že jsem tu nebyla častěji. Práce práce práce. V říši nestvůr na všechny nejspíš leze jaro – démoni se objevují v jednom kuse. Nebo se o to snaží.“

„Slyšel jsem, mluvil jsem se Žralokem,“ přikývne on. „Vypadá to zle.“

Meera pokrčí rameny. „Na tom není nic nového, že se k nám démoni pokoušejí vtrhnout.“

„Ale je jich tolik...“

Znovu pokrčí rameny, ale tentokrát u toho navíc škubne hlavou ke mně. Dervish se zamračí. Pak mu to dojde – chtěla mu naznačit, ať o tom nemluví před malou holkou, aby ji nevyděsili. Všimnu si, jak se mu na tváři instinktivně objeví úšklebek. Nebere mě jako malé děvče, a už vůbec ne takové, které by mohlo vylekat něco tak tuctového, jako jsou řeči o démonech. Ale podvolí se Meeřinu přání.

„Pojď nahoru,“ vyzve ji. „Můžeme si o práci popovídat u mě.“

„Práci ať vezmou všichni čerti,“ zasměje se Meera a odstrčí ho. „Přišla jsem se trochu rozptýlit. Napadlo mě, že bysme si s Bec měly udělat dámskou jízdu. Přivezla jsem nějakou rtěnku, řasenku a pár dalších věcí, co by ti mohly slušet,“ osloví mě. „Můžeme si je potom vyzkoušet a zjistit, co ti nejvíce jde k očím a k těm nádherným zrzavým vlasům. Leda by ti to bylo proti srsti.“

„Ne,“ usměju se. „To bude boží.“

Dervish sebou škubne – tohle bylo jedno z nejoblíbenějších slov Billa-I – ale mně je to jedno. Poprvé za celé měsíce se mám na co těšit. Najednou cítím něco, co jsem nezažila už věky, takže mi chvíli trvá, než přijdu na to, co to je – štěstí.

Obědváme společně, což je vzácnost. Většinou jím sama. Jídlo je jedna z mála radostí, kterým se od návratu oddávám. Chuti tohoto nového světa prostě miluju. Nikdy mě ani nenapadlo, že existuje něco tak lahodného, jako je ryba s hranolkou, pizza nebo kuře na sladkokyselo. Ze začátku mě ty divné chutě mátlly a odpuzovaly, ale teď se na jídlo těším jako nikdy předtím. Po obědě Meera zažene Dervishe do pracovny a samy dvě se zavřeme u mě v ložnici. Meera se posadí na kraj velké sloupko-

vé postele a učí mě základním dovednostem líčení. Je to těžší, než jsem si myslela, člověk musí mít pevnou ruku a šikovné prsty. Zkoušíme různé odstíny rtěnky, růže, očních stínů a řasenky. Všechno mi to připadá zvláštní a nezvyklé, ale Meere se to líbí.

„Za tvých časů se lidi nemalovali?“ zeptá se a počtvrté mi mění řasenku.

„Ano, ale ne takhle. Nejvíc se zdobili válečníci. Hodně jich mělo tetování a někteří si barvili vlasy krví a hnojem.“

„Roztomilé,“ řekne Meera suše a obě se rozesmějeme. Prohrábne mi rukou vlasy a nespokojeně mlaskne. Mám je delší a tvrdší než dřív. „S tímhle musíme něco udělat. A taky ti dáme propíchnout uši.“

„To bych ráda,“ usměju se. „Předtím jsem si nesměla nechat narůst vlasy ani propíchnout uši.“

„Proč?“

„Protože jsem se učila u kněžky, vysvětlím. „Kněžky se nesmějí provdat, takže se od nich taky nečeká, že se budou krásnit.“

„Vsadím se, že to byl nápad nějakého chlapa!“ odfrkne si Meera.

„Vlastně to bylo dost praktické. Naše magie byla silnější, když jsme zůstaly neposkvrněné.“

„To jako že kdybyste si něco začaly s chlapem, ztratily byste moc?“ přeloží si to Meera skepticky.

„Ano.“

„Kravina,“ odfrkne si. „Já si užila svoje a nic to se mnou neudělalo.“

„Ale je to pravda,“ trvám si na svém. „Jenomže teď je to jinak. Tehdy byla magie ve vzduchu, všude kolem nás. Nebylo to jako teď, až když se otevře okno. Měli jsme větší moc než moderní magici, ale abychom se mohli na magii napojit, museli

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.